

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z wniosku K.T.
przy uczestnictwie U.T. i M.T.
o podział majątku i zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 września 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 16 listopada 2020 r., sygn. akt II Ca (...),

**1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej odrzucenia
apelacji uczestników postępowania i umorzenia postępowania
zażaleniowego, tj. co do punktu pierwszego i trzeciego
zaskarżonego postanowienia;**

**2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w
pozostalej części.**

UZASADNIENIE

Uczestnicy postępowania wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z 16 listopada 2020 r., zaskarżając to postanowienie w całości, wnosząc o jego uchylenie i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy, ewentualnie uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podnieśli, że skarga kasacyjna „jest oczywiście uzasadniona oraz oparta na podstawie naruszenia przez Sąd Okręgowy (...) prawa procesowego, w szczególności art. 233 § 1 i 2 k.p.c. i 227 k.p.c. poprzez dokonanie sprzecznych,

istotnych dla sprawy ustaleń faktycznych z zebrany w sprawie materiałem, a poprzez to błędne zastosowanie art. 373 § 1 k.p.c. oraz naruszenie normy art. 351 k.p.c. poprzez jej błędną wykładnię, a poprzez to nierozpoznanie istoty sprawy i naruszenie art. 386 § 4 k.p.c.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna w części, w jakiej dotyczy odrzucenia apelacji uczestników (pkt I. zaskarżonego postanowienia) i umorzenia postępowania zażaleniowego (pkt III. tego postanowienia) podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna (art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Zgodnie bowiem z art. 519¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu nieprocesowym skarga kasacyjna przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia co do istoty sprawy oraz od postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie. Postanowienia o odrzuceniu apelacji i umorzeniu postępowania zażaleniowego nie należą więc do kategorii postanowień zaskarżalnych skargą kasacyjną.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01; z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet

przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazali, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, nie sposób uznać za przekonujące uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania składające się w istocie z jednego zdania, powtarzającego treść wniosku (k. 17 skargi kasacyjnej). Po drugie, zasadnicza część argumentacji skarżących, zawarta we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zdaje się zmierzać do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Dotyczy bowiem naruszenia art. 233 i 227 k.p.c. Tymczasem zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość orzeczenia sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20). Po trzecie, zarzut naruszenia art. 351 § 1 k.p.c., a więc przepisu dotyczącego uzupełnienia orzeczenia jest niezrozumiały. W szczególności wobec tego, że Sąd Okręgowy nie uzupełniał zaskarżonego postanowienia, a jedynie Sąd Rejonowy prostował wydane w pierwszej instancji postanowienie. Po czwarte, naruszenie art. 373 § 1 k.p.c. nie może uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, skoro w tym zakresie (odrzućcia apelacji uczestników) skarga podlega odrzuceniu.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w części, w jakiej nie podlegała odrzuceniu.

